

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **S. B.**

zastoupená obecným zmocněncem Y. G.

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2016, č. j. MV-11913-5/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10.12.2015, č.j. OAM-29917-24/DP-2014 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 51 správního řádu, neboť provedl výslech svědka v souvislosti s jinými správními řízeními, které se netýkají věci účastníka řízení, žalobkyni o tomto úkonu předem nevyrozuměl a pouze protokol o výsledku vložil do spisového materiálu. K tomu žalobkyně obecně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, konkrétně pak citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2014, č.j. 5 Azs 2/2013-26. Žalobkyni bylo nezákonně upřeno právo účastnit se výsledku svědka a klást mu otázky. Pokud byl protokol o výsledku svědka pouze vložen do spisu, správní orgán prvního stupně ani nedostal své povinnosti provést důkaz listinou mimo ústní jednání podle § 53 odst. 6 správního řádu. Tím došlo rovněž k porušení § 4 odst. 4 správního řádu. Žalovaná se k této argumentaci žalobkyně v napadeném rozhodnutí nevyjádřila.
3. Žalobkyně dále namítla, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s dalšími navrhovanými úkony žalobkyně (výslech pana K. a paní K., obsah řízení ve věcech vedených pod sp. zn. MV-91037-5/OAM-2014 a MV-153275-1/OAM-2014, ve kterých Ministerstvo vnitra aktivity pana Č., paní K. a zřejmě i pana K. vyšetřovalo, nahlížení žalobkyně do spisů uvedených spisových značek, ověření podpisu žalobkyně na padělané smlouvě), čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Vypořádal se pouze s návrhy týkajícími se přerušení řízení do doby, než bude pravomocně ukončeno správní či soudní řízení proti panu F. Č., paní K. K. a panu K. K. K uvedenému pochybení žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.11.2009, č.j. 5 As 29/2009-48.
4. Fatální pochybení žalobkyně spatřuje v tom, jak byl ze strany správních orgánů posouzen zásah napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. K tomu odkázala na § 37 odst. 2 písm. b) v souvislosti s § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jakož i § 174a tohoto zákona a uvedla, že správní orgán prvního stupně rezignoval na svou povinnost činit k otázce přiměřenosti předmětného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně jakákoliv skutková zjištění. Správní orgán pouze nahlédl do Cizineckého informačního systému, aby zjistil, že žalobkyně na území pobývá od roku 2010, je svobodná, bezdětná a jiní rodinní příslušníci na území České republiky nepobývají. Ze spisového materiálu však vyplývá, že žalobkyně na území pobývá s přítelem (Y. G., nar.), který je jí velkou oporou, a který by jistě měl být brán při posouzení přiměřenosti předmětného rozhodnutí v potaz. Vysoký stupeň integrace žalobkyně v České republice prokazuje její výborná znalost českého jazyka. Dále nelze opomenout, že žalobkyně investovala značnou finanční částku do studia na území České republiky (mj. 70 000 Kč za kurz českého jazyka v letech 2010-2011, 174 000 Kč za studium VŠFS Praha v letech 2011-2014, 138 000 Kč za studium VŠFS Praha v letech 2014-2016), přičemž v době podání žádosti ve studiu úspěšně pokračovala.
5. Další skutečnosti by podle žalobkyně správní orgán zjistil, pokud by provedl její účastnický výslech či výslech jejího přítele. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2014, č.j. 8 As 109/2013-34 a dodala, že dopady rozhodnutí, jímž je rušeno pobytové oprávnění, jsou intenzivnější povahy, než je tomu u rozhodnutí, jímž se pobytové oprávnění neuděluje. Vždy je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území České republiky na základě samostatného pobytového

oprávnění. Z uvedených důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

6. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že žalobkyně byla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, jejichž součástí byl i protokol o výsledku svědka; procesní práva žalobkyně tedy porušena nebyla. Žalobkyně v průběhu správního řízení opakovaně uváděla adresu M. 1337/20, P. 6 – Ř., na které nikdy nebydlela, jelikož doklad o zajištění ubytování na této adrese byl cizincům vydáván za úplatu, bez vědomí skutečné majitelky nemovitosti a měl pouze formálně plnit požadavky zákona o pobytu cizinců. Podle žalované bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně k žádosti předložila náležitost, v níž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Je-li zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, není třeba provádět další dokazování. K návrhům žalobkyně se žalovaná v napadeném rozhodnutí vyjádřila dostatečně, stejně jako k námitkám týkajícím se nepřiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia, podané dne 9.7.2014, žalobkyně předložila jako doklad o zajištění ubytování smlouvu o pronájmu bytu na adrese M. 1337/20, P. 6 – Ř., na dobu od 1.7.2014 do 31.8.2015. Smlouvu vystavil pan F. Č., který jednal na základě předložené plné moci jménem vlastnice předmětné nemovitosti paní J. Č. Na předložené plné moci je uvedeno, že ověření podpisu paní J. Č. provedla notářská tajemnice E. K., pověřená notářkou JUDr. D. J.
8. Ve vyjádření cizinecké policie ze dne 9.7.2014 o provedení pobytové kontroly na adrese M. 1337/20, P. 6 – Ř. je uvedeno, že při této kontrole nebyl nikdo zastižen, přičemž vlastnice předmětné nemovitosti na telefonický dotaz cizinecké policii sdělila, že v bytě č. 96 bydlí pouze její syn pan F. Č. Dále uvedla, že žádnému cizinci nikdy vlastnoručně nepodepsala nájemní smlouvu ani potvrzení o zajištění ubytování k bytu č. 96 a nepodepsala také žádné osobě plnou moc k pronajímání tohoto bytu nebo vystavení potvrzení o zajištění ubytování.
9. Součástí spisového materiálu je sdělení notářky JUDr. Daniely Jarošové ze dne 21.7.2014, že paní J. Č. nebyla touto notářskou kanceláří ověřována a ani podpis notářské tajemnice E. K. neodpovídá skutečnosti.
10. Dne 15.12.2014 provedl správní orgán prvního stupně (v rámci správních řízení vedených pod sp. zn. OAM-23955/DP-2014, OAM-23048/DP-2013 a OAM-21989/DP-2014) výslech svědka F. Č. Jmenovaný vypověděl, že plná moc, na jejímž základě vystupoval jménem vlastnice předmětné nemovitosti a vystavoval potvrzení o zajištění ubytování, nebyla určena k nakládání s nemovitostí. Dále uvedl, že měl původně jinou plnou moc od své matky, vlastnice nemovitostí, kterou zneužil k vystavování dokladů o zajištění ubytování. Z výsledku svědka rovněž vyplynulo, že od roku 2012 za jednorázovou úplatu vydal neurčitému počtu cizinců doklad o zajištění ubytování. S cizinci, kterým doklad vydával, se osobně nesetkal, veškerá komunikace probíhala přes prostředníka, nevedl ubytovací knihu ani žádný seznam cizinců, kterým potvrzení vystavil. Z vyjádření svědka dále

vyplývalo, že na uvedené adrese cizinci fakticky ubytovaní nebyli, přístup do bytu jim umožněn nebyl, pravidelné nájemné neplatili, svědek byt nikomu neukazoval ani nepředával klíče.

11. Žalobkyně byla dne 28.1.2015 vyzvána správním orgánem prvního stupně k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě. Výzva byla doručena zmocněnému zástupci žalobkyně panu K. K. dne 9.2.2015. Žalobkyně se s podklady seznámila dne 9.4.2015, přičemž do protokolu uvedla, že se vyjádří do 30 dnů.
12. Dne 9.4.2015 žalobkyně požádala správní orgán prvního stupně „o zrušení zmocněného zástupce“ pana K. K., který nepřebírá písemnosti. V této žádosti žalobkyně uvedla jako svou adresu M. 1337/20, P. 6 – Ř., stejně jako ve svém vyjádření doručeném správnímu orgánu prvního stupně dne 11.5.2015. V něm mj. uvedla, že smlouva o pronájmu bytu ze dne 26.6.2014 je podvrh, jelikož podpis na této smlouvě není její a byl zfalšován. Také podpis druhé strany trpí vadami. Namítla, že se stala obětí podvodu a že v jejím případě proto není dán důvod k zamítnutí žádosti. Navrhla rovněž, aby řízení o její žádosti bylo přerušeno do doby, než bude pravomocně ukončeno správní či soudní řízení, které bude vedeno na základě výsledků řízení vedených proti panu F. Č., paní K. K. a panu K. K.
13. Dne 13.5.2015 doložila žalobkyně smlouvu o ubytování ze dne 27.8.2014 ve Studentském domě v Praze 10, Záběhlická 1796/79, pokoj č. 3, od 27.8.2014 do 31.8.2015.
14. Žalobkyně byla následně vyrozuměna o možnosti nahlédnout do spisového materiálu, seznámit se s podklady a ve věci se vyjádřit, čehož využila dne 23.7.2015 a dne 24.8.2015 zaslala správnímu orgánu prvního stupně vyjádření, ve kterém opět uvedla, že smlouva o pronájmu bytu ze dne 26.6.2014 je podvrh, o kterém nevěděla, přičemž ona sama padělání nezavinila. Dále uvedla, že dokumenty na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal nějaký pan K. K., kterého nikdy v životě neviděla. Opětovně navrhla přerušování řízení, požádala o ověření jejího vlastního podpisu a uvedla, že její pochybení spočívalo pouze v tom, že se při prodlužování doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu svěřila osobě, která se následně ukázala být nedůvěryhodnou.
15. Správní orgán prvního stupně žádost zamítl, neboť žalobkyně k žádosti předložila doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
17. Podle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
18. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

19. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*
20. Podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.*
21. Žalobkyně předně namítala, že ve správním řízení došlo k nezákonnému provedení důkazu, neboť nebyla vyrozuměna o výsledku svědka, který byl proveden v souvislosti s jinými správními řízeními. Žalovaná se k obdobné námitce žalobkyně v napadeném rozhodnutí vyjádřila tak, že protokol o výsledku svědka byl užit jako důkaz listinou, nikoliv jako svědecká výpověď. Ze správního spisu skutečně vyplývá, že žalobkyně o výsledku svědka uvědomována nebyla (k výsledku svědka bylo přistoupeno v rámci správních řízení vedených pod sp. zn. OAM-23955/DP-2014, OAM-23048/DP-2013 a OAM-21989/DP-2014), správní orgán protokol o výsledku svědka pouze založil do spisu, aby jej učinil podkladem pro vydání rozhodnutí.
22. Soud k tomu uvádí, že protokol o výsledku svědka z jiného správního řízení v zásadě lze použít jako důkazní prostředek ve formě listiny v daném správním řízení. Uvedeným postupem nedochází k upření práva účastníka řízení účastnit se na výsledku svědka a práva klást svědkovi otázky (což by jinak bylo v rozporu s právem garantovaným v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Za dané situace je pak z hlediska hodnocení důkazní situace podstatné, zda účastník řízení zpochybňuje pravdivost obsahu výpovědi učiněné do protokolu v jiném řízení. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by v zásadě možné založit skutkový závěr určující pro právní posouzení věci pouze na tomto listinném důkazu, tj. aniž by v souladu se zásadou přímosti byl proveden důkaz výsledkem svědka. Tím by totiž byl účastník řízení zkrácen na možnosti svá tvrzení o nepravdivosti předmětné výpovědi prokázat.
23. V posuzovaném případě nicméně žalobkyně v řízení před správním orgánem ani v žalobě pravdivost obsahu svědecké výpovědi F. Č. zachycené v protokolu ze dne 15.12.2014 nijak nezpochybňovala, pouze obecně poukazovala na nezákonnost tohoto důkazu jakožto procesně vadného podkladu pro vydání rozhodnutí. Závěr, který z tohoto důkazu správní orgán vyvozoval, tj. že žalobkyně na adrese uváděné v nájemní smlouvě, která byla přiložena k její žádosti o pobytové oprávnění, nikdy fakticky nebydlela, navíc potvrdila sama žalobkyně, která svoji obranu staví na tom, že pochybení se nedopustila ona sama, nýbrž třetí osoba. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2014, č.j. 5 Azs 2/2013-26, na nějž žalobkyně poukázala, se netýká provádění důkazu listinou, nýbrž provádění důkazu výsledkem svědků (k tomu viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2012, č.j. 5 As 21/2011-39).
24. Podle § 63 odst. 6 věty první správního řádu se o provedení důkazu listinou mimo ústní jednání učiní záznam do spisu. Přestože takový záznam ve správním spise založen není, je v něm založen pouze předmětný protokol o výsledku svědka, toto formální pochybení nepovažuje soud za natolik zásadní, aby bylo s to ovlivnit rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud přitom již judikoval, že správní orgán není povinen postupovat podle § 51

odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou (viz rozsudek ze dne 13.3.2013, č.j. 1 As 157/2012-40). Pokud se totiž o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu, „s obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nablížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“ Takovou možnost žalobkyně měla a využila ji. Její námitka porušení § 4 odst. 4 správního řádu tedy není důvodná.

25. Žalobkyně dále namítla, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s dalšími jí navrhovanými úkony (výslech pana K. a paní K., obsah řízení ve věcech vedených pod sp. zn. MV-91037-5/OAM-2014 a MV-153275-1/OAM-2014, ve kterých Ministerstvo vnitra aktivity pana Č., paní K. a zřejmě i pana K. vyšetřovalo, nahlížení žalobkyně do spisů uvedených spisových značek, ověření podpisu žalobkyně na padělané smlouvě), čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Vypořádal se pouze s návrhy týkajícími se přerušení řízení do doby, než bude pravomocně ukončeno správní či soudní řízení proti panu F. Č., paní K. K. a panu K. K.
26. K této žalobní námitce soud uvádí, že součástí napadeného rozhodnutí je vypořádání žalobkyní navrhovaných procesních úkonů v řízení před správním orgánem prvního stupně. Námitka, že tak bezezbytku neučinil již správní orgán prvního stupně, proto není s ohledem na princip jednotnosti správního řízení důvodná. Proti vypořádání namítaného procesního postupu ze strany žalované (str. 7 napadeného rozhodnutí), která aprobovala neprovádění dalších navrhovaných důkazů ze strany správního orgánu prvního stupně pro nadbytečnost, pak již žalobkyně nic konkrétního nenamítla. Napadené rozhodnutí obsahuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu informace o tom, jak se žalovaný správní orgán vypořádal s návrhy žalobkyně. Správní orgán přitom není ve smyslu § 52 správního řádu návrhy účastníků vázán, není tedy povinen všechny důkazy navržené účastníky provést. Z napadeného rozhodnutí přitom zřetelně vyplývá, proč tak neučinil. Skutečnost, že žalobkyně k žádosti předložila doklad (nájemní smlouvu), v němž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, byla i podle soudu dostatečně prokázána. Ostatně žalobkyně sama se brání tím, že žádost (a tedy i předmětnou nájemní smlouvu) podala třetí osoba a skutečnost, že by na adrese uváděné v nájemní smlouvě fakticky nebydlela, nijak nepopírá. Pokud následně (dne 13.5.2015) ve správním řízení předložila jinou smlouvu o ubytování (na období od 27.8.2014 do 31.8.2015), neprokázala (ani netvrdila), v jakém místě měla zajištěno ubytování před tímto datem, tj. v době podání své žádosti.
27. Žalobkyně dále namítla zjevnou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. K této otázce se správní orgán prvního stupně vyjádřil tak, že vyšel z údajů uvedených v Cizineckém informačním systému, podle nichž je žadatelka svobodná, bezdětná a na území České republiky nepobývájí jiní její rodinní příslušníci. Dále zohlednil, že žadatelka pobývá na území od roku 2010 a za tuto dobu nemohlo dojít ke zpřetrhání vazeb žalobkyně k zemi původu. Zároveň správní orgán poukázal na to, že žalobkyně předkládala formální adresu pobytu opakovaně od roku 2013 do roku 2015 s cílem splnit požadavek zákona na předložení dokladu o ubytování, což však zcela neodpovídalo skutečností pobytu žalobkyně na území České republiky. Ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti tedy správní orgán neshledal své rozhodnutí nepřiměřeným.

28. V případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je správní orgán povinen posoudit, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro takové rozhodnutí (srov. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Při posuzování přiměřenosti správní orgán přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí *zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
29. Z odůvodnění správního orgánu prvního stupně vyplývá, že z kritérií vymezených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlednil délku pobytu žalobkyně na území, poukázal na její osobní a rodinný stav, provedl úvahu též nad pevností jejích vazeb ke státu původu. Žalovaná tento závěr aprobovala a poukázala na to, že vztah žalobkyně a jejího přítele, na nějž žalobkyně poukazovala v rámci odvolacího řízení, není vztahem v přímé příbuzenské linii. Nutno připustit, že v této části je odůvodnění napadeného rozhodnutí poněkud kusé. Jakkoli je vztahem zakládajícím rodinný život především vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, za určitých okolností může být pod pojem „rodinný život“ podřazen i blízký vztah snoubenců, pokud by došlo k prokázání hloubky jejich vztahu a vážnosti jejich záměru manželství uzavřít, resp. k prokázání funkčnosti takového vztahu – typicky sdílením společné domácnosti, či společnou péčí o potomky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2010, č.j. 2 Azs 24/2010-90, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). V konkrétním případě je však třeba zároveň zohlednit, zda dotčené osobě je znemožněn rodinný život v zemi jejího původu, tedy zda neumožnění pobytu na území České republiky by zároveň představovalo nemožnost být v tvrzeném rodinném (partnerském) vztahu i mimo toto území.
30. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že má téměř 3 roky přítele (původem z Ruska), který (dle tvrzení v čestném prohlášení přiloženém k odvolání žalobkyně pobývá na území České republiky na studentské vízum) je žalobkyni oporou, že spolu rádi cestují a uvažují o svatbě, soud takové tvrzení (bez ohledu na jeho pravdivost) nepovažuje s ohledem na další známé skutečnosti za důvod k přehodnocení závěru, že z hlediska přiměřenosti svých dopadů rozhodnutí, jímž byla žádost žalobkyně o prodloužení pobytového oprávnění zamítnuta, ob stojí. Jakkoli jistě není nutno rozporovat skutečnost, že žalobkyně (žadatelka o pobyt za účelem studia) se zde seznámila s jiným studentem (cizím státním příslušníkem), že spolu tráví volný čas, vzájemně se podporují a uvažují o svatbě, soud tento vztah nepovažuje za natolik pevný, aby jej bylo možné podřadit pod vztah „rodinný“ ve smyslu výše uvedených znaků. Z tvrzení žalobkyně ani ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobkyně se svým přítelem sdíleli společnou domácnost či pečovali o děti, jejich vztah byl v době rozhodování správních orgánů obou stupňů spíše ve fázi vzájemného poznávání a užívání si studentského života. Zároveň nejsou známy ani žádné překážky bránící tomu, aby žalobkyně mohla v tomto vztahu pokračovat i mimo území České republiky. Žalobkyně zároveň ničím nerozporela zásadní zjištění správního orgánu, že na území České republiky nepobývají její rodinní příslušníci, ani nepopírala, že má rodinné vazby v zemi svého původu.

31. Soud má za to, že správní orgány obou stupňů při posouzení přiměřenosti rozhodnutí zohlednily relevantní kritéria a přiřadily jim odpovídající váhu. Jakkoli zejména ohledně tvrzeného vztahu žalobkyně a jejího přítele mohlo být odůvodnění napadeného rozhodnutí pečlivější, ve světle shora odkazované judikatury soud neshledal vadným či nesprávným závěr žalované, která nepovažovala vztah žalobkyně a jejího přítele za „rodinný vztah“. To, že žalobkyně ovládá český jazyk a absolvovala v České republice placené studium, jsou pouze podpůrné skutečnosti, které nemohou převážít zásadní zjištění, t. že rodinné vazby žalobkyně na území České republiky nejsou prakticky žádné a jí zmiňovaný vztah s přítelem (cizí státní příslušnosti) má toliko charakter volného svazku.
32. Z výše popsaných důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná byla ve věci úspěšná, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti jí v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 22. ledna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu